

Namaste,

Hierbij een verslag van een week waarin veel zorgwekkends in ons huis Sapkota voorbij komt en we er zijn voor alle mensen die ons huis komen binnenlopen. Het is behelpen, want sinds de aardbeving durven we alleen nog maar de onderste verdieping van ons huis te gebruiken. Hopelijk is dat nog voor maximaal anderhalf jaar, dan moet Ananda Home er staan...!

We hadden veel te stellen met **Kashi, onze molenaar in Dhading**. Hij heeft al een tijd ademhalingsklachten. Shiva heeft hem vorig jaar al met klem aangeraden om een masker te gebruiken als hij in de molen aan het werk is. Dat doet hij sinds die tijd ook maar de dokter in het ziekenhuis zei dat zo'n katoenen maskertje geen enkele zin heeft.. We schrokken behoorlijk in het ziekenhuis omdat zijn longcapaciteit na onderzoek nog maar 23 % blijkt te zijn!! Op de röntgenfoto's kon je duidelijk zien dat er stof in zijn longen en ook in zijn bloed zit. Hij krijgt nu medicijnen. En na één dag merkt hij al verschil. Volgende week moet hij terugkomen en dan over een maand weer. Kashi zat hier allemaal niet op te wachten omdat zijn buffel elk moment een kalf verwacht.. Hij zat dus op hete kolen. Maar.. hij schrok ook erg hoor. Ik heb een gesprek met de arts gehad en gevraagd of er de mogelijkheid voor een speciaal stofmasker bestaat. Dat is er wel zei hij, maar kost €3 per stuk en is maar voor 5 uur te gebruiken. Dat zou betekenen dat het Kashi elke dag €3 kost om met z'n machines te werken. Dat is onbetaalbaar. Ik ben toch even langs de apotheek gegaan om dan tenminste die maskers voor de komende week aan te schaffen. Shiva gaat sowieso de vinger aan de pols houden en heeft de instelling: Als het Kashi's gezondheid dusdanig schade ondervindt dat zijn kwaliteit en lengte van leven in het gevaar komt, dan moeten we gaan kijken of het wijs is om hem in die molen te laten werken. Kashi zelf heeft niet zo'n mening, omdat het zijn broodwinning is. We mogen Kashi heel heel graag, iedereen die hem ontmoet heeft is het met ons eens: een enorm fijn persoon, die heel positief in het leven staat en een harde werker is. Probleem waar we tegenaan lopen, zoals bij zoveel mensen in Dhading: hij kan niet lezen of schrijven (heel gedoe ook met de medicatie die hij moet nemen, wanneer hoe vaak per dag etc..), heeft nooit geleerd om een mening op te bouwen, geen idee wat lange-termijn denken is etc.. Aan Shiva dus de taak om Kashi mee te nemen in het proces van kijken wat verstandig is. Inmiddels zijn we een week verder en blijken zijn longen veel schoner. Hij gaat nu de speciale stofmaskers gebruiken die ik heb meegegeven. Kashi gaat zelf kijken of hij ze in Dhading ook kan kopen.

Vervolgens een spoedgeval van een van onze sponsorkinderen: **Amrit Pakhurel**. Hij is 15 jaar en is in allerijl naar Kathmandu gekomen. Het bleek een acute blindedarmontsteking te zijn en hij is inmiddels geopereerd. Alles gaat goed met hem, maar hij moet nog meerdere dagen in Kathmandu blijven. We hebben hem op laten nemen in Manomohan Hospital (gaan ook vrijwilligers van ons naartoe). Daarna is hij bij ons in huis geweest. Hij is in totaal 9 dagen bij ons geweest en zijn vader 2 dagen. Iedere twee dagen moest de wond verzorgd worden. Eigenlijk zou het goed zijn geweest als hij nog een paar dagen bij ons kon blijven, maar we hadden overmacht omdat de volgende patiënt er aan kwam.. Amrit is met de jeep naar Dhading gebracht, meteen na het laatste ziekenhuisbezoek.

En dan het noodgeval van **Kamala Koirala**. Ze was twee weken daarvoor bevallen van een gezonde zoon, in het ziekenhuis in Dhading. Een deel van de placenta bleek niet meegekomen te zijn na de geboorte en 10 dagen na de bevalling werden de bloedingen zo hevig dat ze midden in de nacht terug naar het ziekenhuis zijn gegaan. Daar hebben ze de rest van de placenta verwijderd en haar een bloedtransfusie (1 zak bloed) gegeven. Meer bloed was niet voorradig en het was ook 'ongeveer genoeg' volgens de artsen. Een beetje gezond eten dan kwam het wel goed. Ik had hier geen goed gevoel bij omdat ik zo langzamerhand Dhading Hospital wel een beetje ken... en heb mijn zusje (verloskundige) gevraagd om advies. Die zei dat het wellicht beter was om haar toch naar Kathmandu te laten komen. We hebben dit bij de familie neergelegd. Wilden dat zij ook wel zelf de noodzaak zouden inzien en hebben dus niet iets gezegd over de kostenvergoeding evt. door Diyo. Na een paar dagen (Kamala was inmiddels thuis) kwamen ze dan toch naar Kathmandu. Echt op z'n Nepalees: na een drie-urige reis mocht ze het laatste half uur in de ambulance. Haar man was mee en een nichtje uit Dhading die de baby vasthield. Kamala was niet volledig bij bewustzijn en leek in shock toestand. Haar man keek rond alsof hij op de maan was beland en ik had al door dat ik wel echt wat assertief moest zijn om hier een goed gevolg aan te geven. Heb ze naar de mij inmiddels bekende gynaecologe gebracht (net op tijd: we waren de laatste patiënt van haar dienst). Die vond de situatie dusdanig ernstig dat ze na de onderzoeken (echo, bloedonderzoek) op haar werkkamer moest blijven liggen totdat de avonddienst van de arts er weer aankwam. Dit heb ik nog nooit meegemaakt in een ziekenhuis dat toch echt van een beter niveau is dan de anderen. Ik weet dat het niet alleen de urgentie is, maar ook komt door mijn (westerse) aanwezigheid. Ik heb veel vertrouwen in deze gynaecologe en stap nu maar even over deze positieve discriminatie heen. Uit de onderzoeken bleek dat ze niet een beetje maar een heeeel erg laag hb had. Conclusie: bloedtransfusie. Shiva heeft via via iemand geregeld die het bloed van de bloedbank kon halen aan de andere kant van de stad. Ik heb gezorgd dat ze opgenomen kon worden. Heb mijn best gedaan voor de goedkoopste kamer maar de eerste nachten moest ze toch echt op de kraamafdeling komen te liggen. Het nichtje hebben we naar huis laten gaan. Haar man is gebleven om 's nachts in het ziekenhuis te blijven. Hij vond het heel lastig, kon echt niets doen omdat hij werkelijk geen idee had in wat voor wereld hij terecht was gekomen. Kamala heeft 4 zakken bloed gekregen en is 5 dagen in het ziekenhuis gebleven. De familie heeft het bloed betaald en ook de ambulance. De verdere ziekenhuiskosten (€220) waren voor rekening van de Stichting.

Daarna kon ze uiteraard niet naar huis. Ze wordt dan geacht meteen weer mee te helpen, het is nu een extra drukke tijd, de rijst wordt weer geplant. Daarbij is het heel erg warm in Dhading, zeker onder het golfplaten dak dat ze na de aardbeving kregen. We hebben haar 7 dagen in huis genomen. Pabitra heeft het daar erg druk mee gehad. We hadden niet alleen een patiënt, maar ook een pasgeboren baby erbij waarvan de darmpjes begonnen te werken (dus krampjes). We zijn er als gezin allemaal dus intensief bij betrokken geweest. Een bijzondere maar intensieve tijd. Kamala knapte met de dag op.

Ze had iets langer moeten blijven eigenlijk maar het ging niet omdat wij er een groepje vrijwilligers uit Nederland bij kregen en dat zou echt te krap worden in huis. We liepen dus heel duidelijk tegen de grenzen van ons huis aan deze weken.

Intussen hadden we ook nog een ziekenhuisopname van onze **stagiaire** die midden op straat flauwviel toen ze met Shiva op pad was. Dat kon er ook nog wel bij. Ze had niet genoeg gegeten en gedronken en de warmte werd haar te veel.

De meest chaotische dag was wel dat we Amrit thuis hadden en die dag voor wondverzorging bij ons om de hoekterecht kon, maar daar moest wel iemand voor mee. Ik had Vaya naar school gebracht en was met Arjun die niet lekker was bij een zieke vriendin in het reizigersziekenhuis geweest. Daarna gauw door naar de bank om geld te halen voor het ziekenhuis voor Kamala. Pinnen gaat niet, dus we moesten ik weet niet hoe lang in de rij staan. Daarna moest ik door naar het Norvic ziekenhuis, Pabitra had eten gekookt voor Kamala en haar man en dat kon ik dan meteen brengen. (eten moet je voor patiënten zelf regelen). Ik had Kashi bij me omdat hij voor de tweede keer voor check up moest en kon dan als hij in de wachtrij zat naar Kamala om het eten te brengen en te kijken hoe het daar ging. Op het moment dat ik met Kashi onderweg was belde Shiva dat hij nú in het reizigersziekenhuis zat met de stagiaire.

Kashi kon gelukkig snel weer weg omdat de wachtrij maar een kwartiertje was en alles goed bleek. Kamala had koorts gekregen en de bloedtransfusie moest dus tijdelijk gestopt worden, ze was te slap om eigenlijk te eten. De baby had ontstoken oogjes en de vader had niet gedurfd om daar iets voor te vragen en Kamala zelf was dus tot niets in staat. Kashi maar meegenomen naar de afdeling daar. Die stond er ook maar wat ongemakkelijk bij uiteraard... na een uurtje leek het allemaal wat rustiger, we gingen naar huis, Shiva had inmiddels een andere vrijwilliger gevraagd bij de stagiaire te blijven en die kwamen bijna tegelijk met mij weer aan bij ons thuis.

Intens blij zijn we dat we al het werk hebben kunnen doen voor deze mensen. Deze ervaringen hebben er wel toe geleid dat Shiva nadenkt over het versnellen van de bouw van Ananda Home. De funderingen van ons woonhuis en Ananda Home liggen er inmiddels. De bedoeling was eerst ons prive-huis op te bouwen, dan ons huidige woonhuis te verkopen en dan Ananda Home te bouwen. Nu denken we er over om beide gebouwen tegelijk op te bouwen. Onze droom voor Ananda Home is een huis met drie verdiepingen, dat kost pakweg 65.000 euro. Dankzij Stichting Stenen voor Nepal is er inmiddels 25.000 euro beschikbaar! Genoeg voor de woonlaag op de begane grond met een grote keuken en twee kamers voor permanente opvang. De stichting probeert ook de 20.000 euro voor de 1^e verdieping bijeen te brengen: dat is nodig voor de opvang van (ziekenhuis)bezoekers uit Dhading. Een derde verdieping kost nog eens 20.000, daar zouden dan de werkrimte voor organisatie van Diyo Nepal en Pure Nepal kunnen komen. Dat lijkt voorlopig nog een droom.

Warme groeten van Shiva, daar voeg ik de mijne bij,

lbe